INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

„E ABSOLUT NORMAL CA O ECHIPĂ SĂ NU PROFITE DE MUNCA ALTEIA"

IULIU JENEI, stoperul Steagului roșu, împlinește 35 de ani în decembrie. Recent, el a îmbrăcat al 300-lea tricou de jucător în prima divizie a țării. În ultimii ani, numeroși suporteri brașoveni dădeau „ca sigură", în fiecare toamnă, retragerea lui Jenei. Și totuși, masivul stoper reapărea în formație, cu o forță și cu o tenacitate care... întinerea echipa.

Astăzi, Iuliu Jenei continuă să fie un jucător de bază în echipa lui Proca. El privește în urmă cu satisfacția datoriei împlinite. În recentul derby cu Universitatea Craiova, Iuliu Jenei a fost, poate, cel mai bun jucător de pe teren, el contribuind direct la victoria echipei sale.

În interviul care urmează ne vom adresa bătrînului și tînărului Iuliu Jenei, care a luat un start viguros în acest an 1974.

— Iubitorii de fotbal sînt încă sub impresia excepționalei intervenții a stoperului Jenei, care, aflat la discreția lui Țarălungă și Niță, în fața porții proprii, a salvat un gol gata făcut, printr-o mișcare cu adevărat tinerească.

— Da, într-adevăr, mi-a reușit această mișcare. M-am repezit spre Țarălungă, despre care mulți spun că ar fi putut să mă fenteze, pentru a marca apoi cu ușurință. Eu, însă, am făcut o contrafentă aproape imperceptibilă, care l-a obligat pe Țarălungă să renunțe la fentă. A urmat „spagatul" la Niță, un spagat foarte lung, la un pas de întindere musculară, și apoi o mare bucurie : golul salvat. De altfel, această fază a fost un fel de bilanț al activității mele fotbalistice. Aflîndu-mă între doi înaintași, am revăzut într-o fracțiune de secundă anul 1962. Îmi aduc aminte, figuram în lotul mare pentru jocul cu Spania. Pînă la urmă, a trebuit să ies din lot. Era și Nelu Nunweiller, a cărui valoare nu putea fi contestată de nimeni. După acel meci, am avut posibilitatea să revin în lot, dar a trebuit să înfrunt mereu un handicap. Echipa noastră, Steagul roșu, a renunțat printre ultimele la W.M. Celelalte echipe ale noastre făcuseră trecerea la 4—2—4, în care se juca cu cupluri de înaintași centrali. Timp de aproape doi ani, eu, stoperul Jenei, a trebuit să joc în fața a doi înaintași, fapt care a contribuit la neconvocarea mea în lotul național. Mi-a părut foarte rău că nimeni nu s-a gîndit și la mine. Iată de ce, în fața cu Țarălungă și Niță am jucat din nou ca un stoper handicapat. De aici și reușita mea de moment, alimentată poate și de dificultățile pe care le-am avut în cei doi ani de care vă vorbesc. În orice caz, neselecționarea în echipa națională rămîne pentru mine un motiv de tristețe. Cred că visul oricărui fotbalist este, pînă la urmă, să joace în echipa națională. Iată de ce sînt uimit cînd aflu că unii jucători nu prea sînt entuziasmați cînd vin la echipa națională. Am aflat recent că Dumitru n-a plecat la Paris pentru că avea febră. De acord. Febra e febră. Am jucat și eu cu febră la 39 de grade. Am jucat și cu clavicula luxată, în meciul acela de baraj, cu Progresul, care ne-a dus în B. Eu cred că Dumitru ar fi trebuit să plece. S-ar fi putut ca febra să-i scadă. În fața echipei naționale, totul piere. Rămîne doar dorința de a te bate din toate puterile, și cu atît mai mult cînd e greu.

— De ce crezi că fotbalul nostru nu reușește să ajungă în prim plan ?

— S-au enumerat pînă acum sute de cauze. M-am gîndit și eu la alte sute de cauze. Cred, însă, că pînă la urmă e o chestiune de seriozitate. Între jocul nostru și cel al echipelor tari există o singură diferență. Echipele puternice, cu nume în Europa și în lume, sînt mult mai preocupate de joc. Cînd doi jucători se ciocnesc, oricît de tare, ei se ridică imediat, nici nu se uită unul la altul, și pornesc din nou la atac, rușinîndu-se parcă de faptul că au căzut, asta fiind, probabil, în concepția lor, o dovadă de slăbiciune. La noi, de cele mai multe ori, în cazul unei ciocniri, jucătorii își scutură îndelung tricoul, își potrivesc chiloții, se uită pieziș unul la altul, nici nu mai știu unde e mingea și revin la joc foarte greu îndemnați, de cele mai multe ori, de antrenori sau de public. În afară de asta, la noi se acordă prea multă atenție talentaților neformați. După părerea mea, un jucător talentat, dar neformat, reprezintă mult mai puțin decît un jucător netalentat dar format. Iată, de pildă, dacă-l judecăm pe Sătmăreanu prin prisma unui joc sau două, nu-l putem considera un jucător de clasă. Dar, dacă ne gîndim la bilanțul carierei lui din ultimii 8—9 ani, nu-i putem refuza în nici un caz calificativul de cel mai bun fundaș dreapta din România.

— Vrei să spui că talentul...

— Vreau să spun că talentul e deseori un sfetnic rău, mai ales în fotbalul nostru. După părerea mea, Dumitrache a realizat cel mult 50 la sută din ceea ce ar fi putut să realizeze. În legătură cu asta, aș mai spune ceva. Între foarte talentatul Răducanu și mai puțin talentatul Adamache, dacă aș fi în situația de a alege, m-aș opri asupra lui Adamache. De ce ? Pentru că Adamache n-a făcut nici un plonjon gratuit în ultimii 10 ani. În schimb, Rică Răducanu a cochetat deseori cu talentul său. Iată, acum două săptămîni, pe Giulești, înaintea meciului nostru cu Rapid, în timpul încălzirii, m-am uitat la Răducanu. Avea o mare poftă de joacă, pentru distrarea tribunei, deși echipa lui se afla în mare pericol. Unii admiră această atitudine. Eu cred că de aici pornesc multe... Apoi, în timpul jocului, la un sprint, Neagu mi-a dat un cot puternic între coaste. Bineînțeles că n-am ripostat. Neagu s-a uitat la mine oarecum stingherit. Ce vreau să spun prin asta ? Că acest cot contribuie mult la scăderea nivelului de joc. Și nu pentru că mi l-a dat în acel momnet, stricînd faza. Nu ! Este vorba de altceva. La toamnă, cînd probabil o să jucăm la Brașov, Neagu va renunța la luptă, amintindu-și de cotul pe care mi l-a dat, de teamă că voi ripsota. Am dat acest exemplu, ca să completez ideea nepreocupării noastre față de joc. Iar cînd se întîmplă situații de acest gen, adică ori de cîte ori se mai dă și un aconto pentru compromiterea jocului următor, apare limpede un nou canal de scurgere a forței fotbalului nostru.

— Ce discutați voi, între jucători, despre actuala situație din fotbalul nostru ?

— Discutăm multe. Poate că prea multe. Dar avem timp. Pentru că sîntem, poate, prea mult împreună. Discutăm despre problema stagiilor de pregătire în comun. Știm foarte bine că fotbaliștii comit destule abateri de la viața sportivă, dar, în ceea ce mă privește, sînt convins că imputinarea acestor stagii sau chiar renunțarea la ele va duce pînă la urmă la creșterea responsabilității jucătorului. Credeți-mă, se creează o stare de saturație. E chinuitor să te trezești dimineața și să privești mereu cana cu apă de pe o masă cu sticlă. Și cana e aproape întotdeauna pătată de sărurile pe care le are apa. Nu e prea plăcut acest spectacol rece, care trimite imediat gîndurile la meciul de mîine sau de poimîine. (Un meci pe care îl joci de un milion de ori, înainte de a intra pe teren).

— Care ar fi soluția ?

— Se pot găsi multe soluții. Una ar fi, de pildă, acordarea încrederii jucătorilor siguri pe viața lor. Eu cred că fotbaliștii căsătoriți n-ar trebui să participe la stagii. Spunînd asta, nu-mi apăr cauza. Această „discriminare" i-ar putea îndemna și pe cei tineri să se integreze într-un stil de viață care să le lichideze... În afară de această problemă cheie, mai vorbim deseori despre problema transferărilor. Un jucător trebuie să aibă dreptul să semneze pentru un alt club, dacă nu se integrează sufletește în echipa sa. Noi am avut un jucător foarte talentat: Selimessi. A plecat la Dinamo. S-a văzut de la început că nu se integrează, deși a făcut furori în echipa noastră. Din păcate, a revenit tîrziu, cînd nu s-a mai putut reface. În afară de asta, un jucător nu poate fi luat cu japca. Pentru a scoate un Dudu Georgescu sau un Iorgulescu, de pildă, un club a cheltuit bani pentru alți o mie de copii și juniori. Mie mi se pare absolut normal și în primul rînd foarte just ca o echipă să nu profite de munca alteia. În sfîrșit, am auzit că se proiectează crearea a trei-patru cluburi puternice. Poate că nu e rea ideea. Diluarea prea mare a campionatului nostru nu îndeamnă la calitate. Se pune, însă, întrebarea : care trebuie să fie aceste patru cluburi puternice ? Dacă spui X, Y, Z, fără să examinezi lucrurile, n-ai făcut nimic. Un om cinstit își pune întotdeauna întrebarea : de ce X și nu Y ? Iată, eu cred că un astfel de club puternic ar putea fi Universitatea Craiova, pentru simplul fapt că are un public capabil să țină o echipă puternică. Un alt club de această categorie ar trebui să fie, poate, U.T.A., care a demonstrat că poate face mult din puțin, în timp ce alții au demonstrat că pot face doar puțin din mult. În sfîrșit, de ce n-ar fi și Steagul roșu un asemenea club ? Totul e ca viața să stabilească, în mod obiectiv, cine trebuie să fie un club puternic sau, mai exact, cine poate să fie un club puternic.

— Ai enumerat trei cluburi. De ce n-ai amintit și numele unui club bucureștean ? Se știe că fotbaliști bucureșteni joacă în toată țara. Echipele provinciale sînt pline de jucători bucureșteni. Există, deci, o forță fotbalistică în Capitală.

— Există, fără îndoială. Numai că fotbaliștii care vin în provincie nu sînt încă fotbaliști. Dacă ar fi fotbaliști, bucureștenii i-ar reține. Adevărul e că provincia știe să crească mai bine un fotbalist tînăr. În provincie e mai multă răbdare mai multă liniște, există și mai puține tentații. Iar cu asta cred că am spus totul.

— Ce proiecte de viitor ai Jenei ?

— Mai am trei examene și ajung inginer. Am să joc exact cît va fi nevoie de mine. După aceea, voi avea și mai mult de lucru. Va veni meseria. Va trebui să ajut fetele la lecții, că am trei : Dana, Mihaela și Roxana. Toate trei sînt violaie. Mama lor e olteancă. Vă închipuiți ce a fost după ce am scos mingea aceea din picioarele lui Țarălungă și Niță. Să știți, însă, că doresc victoria Universității Craiova în campionat, nu numai pentru motive de pace în familie. Poate că această victorie ne va determina să ne schimbăm puțin ideile despre organizarea fotbalului. Dar pînă atunci mai sînt atîtea și atîtea etape...

Ioan CHIRILA

- **VISUL ORICĂRUI FOTBALIST E SĂ JOACE, PÎNĂ LA URMĂ, ÎN ECHIPA NAȚIONALĂ.**
- **TALENTUL — O NOȚIUNE FOARTE RELATIVĂ.**
- **DE ACORD CU 3—4 CLUBURI PUTERNICE. DAR CARE SĂ FIE ACESTEA ?**
- **PROVINCIA ȘTIE SĂ CREASCĂ MAI BINE UN FOTBALIST TÎNĂR.**

CU CITITORII ● DIALOG ● DIALOG CU CITITORII

Gheorghe Ghiță (Budești — Ilfov) :
TREI PERFORMERI...

● Aș vrea să știu, dragă redacție, cîți dintre fotbaliștii noștri au reușit să joace cel puțin 300 de meciuri în prima divizie a țării și dacă printre ei se află vreunul de la Steaua, echipa mea preferată care, mai mult ca sigur, va cîștiga în acest an și titlul de campioană și Cupa României...

— În prezent, performanța de a depăși granița celor 300 de partide susținute pe prima scenă a fotbalului nostru, au realizat-o doar trei jucători: Lereter (la Politehnica Timișoara și U.T.A.), Remus Cîmpeanu (jucînd numai la „U" Cluj), și foarte recent, la meciul disputat cu 10 zile în urmă, pe stadionul Giulești, de Jenei (Steagul roșu Brașov). Primul nu mai joacă. Ceilalți doi, în schimb, evoluează, încă, în formațiile lor de club. Nu știm — nefiind chiar atît de siguri ca dv. — dacă Steaua va reuși să cîștige „Cupa" și campionatul. Nouă, drept să vă spunem, Steaua ni se pare a fi mai aproape de „Cupă" decît de primul loc al clasamentului Diviziei A.

Vasile Avram (Ineu) :
UNDE-I LEGE NU-I LOC DE... ÎNVOIALĂ !

● De ani de zile asociația sportivă „Victoria" din orășelul nostru luptă să cîștige titlul de campioană a județului, pentru a promova, în acest fel, în Divizia C. Dar, de fiecare dată, s-a găsit cîte un adversar destul de puternic care să-i bareze drumul spre promovare. Anul acesta, se pare, respectiva echipă se numește „Gloria" Ineu, care are aceleași șanse ca și „Victoria" de a se număra, la sfîrșitul campionatului, printre promovatele în eșalonul trei al fotbalului nostru. Motivul rîndurilor acestea pe care vi le trimit este, însă, cu totul altul. Oare, este normal ca după ce s-a stabilit programul campionatului nostru județean, o echipă — indiferent care — să aranjeze cu alta inversarea (acasă — deplasare) jocurilor dintre ele, tocmai pentru a favoriza sau defavoriza una sau alte echipe din respectiva întrecere ?

— Nu-i de loc greu de răspuns la întrebarea pe care ne-o adresați. De altfel, nu ne îndoim nici un moment că nu ați cunoaște, cumva, care este adevărul într-o asemenea situație. Sigur că un program de campionat o dată stabilit nu mai poate fi modificat după bunul plac al uneia sau alteia dintre echipe. El devine obligatoriu pentru fiecare participantă. Cît privește aprigа dispută dintre „Victoria" și „Gloria" ne-ar bucura ca, pînă la urmă, cîștig de cauză să obțină echipa cea mai bună.

Liviu Marinescu (Fierbinți — Dîmbovița) :
RAPIDUL — MOTIV DE SUFERINȚĂ !

● La noi, la Fierbinți, cei ce iubesc fotbalul, în proporție cam de 80—90 la sută, sînt rapidiști. Dar, în ultima vreme, echipa noastră preferată numai bucurii nu ne-a făcut. Și nu înțelegem de ce. Are un portar foarte bun, o apărare fermă, mijlocași de mare talent, iar în atac joacă un Neagu, un Dumitriu II, valori recunoscute în fotbalul nostru. Atunci, ce se întîmplă cu echipa din Giulești ?

— Se întîmplă multe. Jucătorii nu se prea înțeleg între ei, iar antrenorii nu se înțeleg cu jucătorii. Mai mult, conducerea clubului nu are fermitatea necesară, pentru a curma din rădăcină o serie de abateri disciplinare. Și uite așa, toate se țin lanț și tot lanț se țin și rezultatele necorespunzătoare. În plus, ar trebui să mai adăugăm și faptul că în primele trei etape ale campionatului conducerea tehnică a echipei a făcut o serie de greșeli în privința alcătuirii formației cu care a abordat meciurile cu S.C. Bacău, F.C. Argeș și Steagul roșu. Indiscutabil, momentan, Rapidul se află într-o situație destul de grea și numai printr-o comportare foarte bună în etapele următoare va reuși să se îndepărteze de zona periculoasă a locurilor retrogradante de care se află atît de aproape.

Dumitru Pop (Baia Sprie) :
DISCIPOLUL LUI V. ZAVODA.

● Echipa care mi-a plăcut cel mai mult, de-a lungul anilor, a fost C.C.A. Îmi plăcea, îndeosebi, cum juca fundașul acestei formații, Vasile Zavoda, despre care aproape că nu mai știu nimic. Cîndva era antrenor la echipa națională de juniori...

— În prezent, Vasile Zavoda, face parte din colectivul de antrenori ai Centrului de copii și juniori Steaua, de la Stadionul Ghencea. Este foarte adevărat, o perioadă de timp, el a fost și antrenor secund la reprezentativa de juniori, dar, cu doi ani în urmă, a făcut o rocadă cu Ion Voinescu, și el antrenor tot la centrul de copii și juniori de la Ghencea.

● PE SCURT ●

Bratu Păun (Cimpulung Muscel) : Nu, n-a fost ; **Marius Jinga (str. Săcele nr. 3, Galați)** oferă, celor interesați să-și completeze colecția, următoarele numere ale revistei Fotbal : 83—88, 127—128, 163—219, 223, 225—227, 230—253, 255—262, 266—269, 273—281, 283—301, 310, 312, 319, 324, 326 și 332; **Alexandru Bradea (Dej) :** 1. Al doilea meci dintre respectivele selecționate nu s-a mai disputat, 2. Adresa Rapidului : Calea Giulești nr. 18, București ; **Levente Hidan (Cluj) :** Consultînd o colecție a revistei „Fotbal" puteți afla majoritatea datelor care vă interesează.